

ANGELA CORBETT

Scouri
eternae

EMBLEMA ETERNITĂȚII

Volumul 2

Traducere din limba engleză de

ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS

—2018—

Prolog

Am împins un scaun sub mânerul ușii, pentru a-l bloca, și-am mers în patru labe până-n colț. Repede, am cercetat camera în căutarea unei scăări sau a unor arme. Fereastra aburită din dreapta mea mi-a atras atenția. M-am întrebat dacă o să am timp să fug – și cât de departe aş putea ajunge. A fost doar un gând trecător. Știam că nu aş pleca nicicum fără el. Că nu aş putea. Țineam prea mult la el.

O bubuitură în ușă a făcut toată casa să vibreze chiar în clipa când valurile oceanului s-au izbit cu violență de stânca de dedesubt. A urmat o altă bufnitură surdă și greoaie, care a rupt scaunul pe care îl folosisem drept proptea. Ușa s-a deschis și s-a izbit de perete, încadrând mulțimea haină. Acum, erau încă și mai mulți. Și-l aveau pe el. M-am speriat când l-au aruncat spre mine. El mi-a întâlnit privirea, furioasă și hotărâtă.

Ei ne-au încercuit încet.

De data aceasta nu am putut să fug.

M-am uitat la el, să mă îndrume. Asta a fost o greșeală. Acele câteva secunde le-au fost lor suficiente ca să poată începe atacul. Înainte să-mi dau seama, am simțit o durere ascuțită în stomac. Ochii mi s-au căscat din cauza șocului și agoniei. Lama mă ardea în timp ce mă tăia, iar eu am icnit. Era imposibil

să se întâmple una ca asta! Nu trebuia să se întâmple. Am încetat brusc să mai respir când i-am întâlnit privirea și m-am întins după persoana pe care o iubisem mai mult decât crezusem vreodată că e posibil.

Și cuțitul a fost răsucit.

Capitolul 1

Nu era un ceva nou să fiu înconjurată de oameni care voiau să-mi dea o bătaie soră cu moartea. De fapt, în urmă cu doar câteva luni, fusesem înconjurată de oameni care voiau să mă bată mă, să mă ucidă și să-mi ia sufletul. Dar credeam că, pur și simplu, depășisem acea etapă din viața mea. Însă era clar că mă înșelam. Lovitura nu a fost neașteptată, dar chiar nu crezusem că o să mă doboare din picioare. Luând în considerare lipsa mea de apărare, manevra mi-a luat prin surprindere sistemul nervos central. M-am mișcat cu grijă, să verific cât de intensă îmi era durerea. Stomacul mi s-a încordat în locul în care fusesem lovită, dar nu eram moartă. Nu încă.

M-am ridicat și mi-am dat părul din ochi în timp ce mă pregăteam să mă apăr de următoarea serie de lovituri – dar, concomitent, am simțit cum o căldură cunoscută îmi pulsează pe spate. M-am clătinat și m-a cuprins senzația de amețeală. Când mintea a început să mi se învâртеască, parcă, m-am gândit în treacăt că nu era momentul potrivit să fiu aruncată în trecut.

— Aaaaa! am strigat și m-am prăbușit la pământ. M-am uitat la rochia mea și-am ridicat, ușurel, materialul care fusese sfâșiat.

Emil s-a repezit spre mine, cu o privire, totodată, îngrijorată și posomorâtă.

— Te-ai rănit?

M-am uitat cu atenție la umărul meu.

— Nu, m-a protejat plastronul. Pur și simplu, am fost luată prin surprindere.

Privirea lui Emil s-a îndulcit, iar colțurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet plin de iubire:

— Te duelezi doar, draga mea. Nu înalți zmeie.

Șuvițele de culoarea inului ale părului său ondulat și lung până la umeri erau scoase în evidență de lumina soarelui. Eram singuri în mijlocul unui câmp imens.

— Sarcina asta ar fi mult mai ușoară dacă-aș putea să port pantaloni scurți, iar nu o rochie.

A ridicat din sprâncene și buzele i-au zvâcnit ușor:

— Nu m-ar deranja să te văd în pantaloni scurți.

Am zâmbit, iar căldura mi-a îmbujorat obraji.

— Da, ei bine, s-ar isca un scandal destul de mare dacă s-ar afla că ducele de Blackwood își învață ducesa să lupte. Nu-i nevoie să mai adăugăm și pantalonii scurți, chiar dacă-s practici.

El a zâmbit pe jumătate:

— Trebuie să recunosc că, atunci când mi-ai cerut ajutorul, m-am întrebat dacă ai de gând să provoci pe cineva la duel.

Am zâmbit răutăcios:

— Asta chiar ar fi o aventură pe cinste.

El a rânjit:

— Tu, una, mereu ai ieșit din tipare, frumoasa mea Cass. Mi-ar fi cu mult mai ușor să controlez mărele decât să-ți spun ție ce să faci.

M-am încruntat, gândindu-mă profund:

— Mă-ntreb uneori dacă nu cumva regreti că nu te-ai căsătorit cu o persoană mai supusă.

Și-a întins mâna spre obrazul meu și, încet, mi-a mângâiat pielea catifelată:

— Am convins-o pe cea mai inteligentă și mai frumoasă femeie din lume să-mi fie soție. Asta înseamnă că sunt un

bărbat foarte norocos. În tine mi-am găsit dragostea adevărată, cealaltă jumătate. Cass, ești tot ce mi-am dorit. N-am să regret niciodată niciun moment.

M-am uitat la el cu ochi blânzi. Emil mă iubea, iar eu îl iubeam din toată inima. Am zâmbit și m-am scuturat de iarbă, în timp ce mă ridicam în picioare.

— Ei bine, atunci am să profit de buna ta dispoziție și-am să-ți mai cer o favoare. Aș vrea să mă înveți și cum să mă apăr cu mâinile goale.

M-a fixat cu privirea, neîncrezător.

— Pui la cale niște crime în lanț?

— Desigur că nu.

— Atunci, trebuie să întreb de ce s-ar simți o ducasă nevoită să-și însușească un astfel de talent. Servitorii tăi și cu mine putem să te protejăm.

Buzele mi-au descris o linie fermă, iar încăpățânarea mea era, de acum, evidentă.

Și-a ridicat o mână în aer, pentru a mă împiedica să protestez:

— Nu te refuz, dragostea mea. Sunt, pur și simplu, curios. Am tras adânc aer în piept:

— Nu îmi place să mă simt lipsită de apărare, Emil. Cred că toate femeile ar trebui să învețe asta. Poate că, într-o bună zi, am să fiu nevoită să profit de abilitățile acestea. Și, dacă situația o s-o impună, mi-ar plăcea să fiu pregătită.

Am revenit în prezent, dezmeticindu-mă din flashback, din rememorare, taman la țanc, chiar înainte ca o lovitură puternică să-mi secere, parcă, picioarele. Am ajuns la pământ și m-am rostogolit imediat, căzând pe genunchi, pentru a ajunge cât mai departe de adversarul meu care a început să-mi dea târcoale în timp ce încercam să mă ridic, ușor aplecată, cu pumnii strânși și brațele întinse în fața mea, într-o atitudine defensivă. L-am urmărit îndeaproape și am încercat să-i anticipiez următoarea mișcare.

Și totul ar fi fost grozav dacă mintea mea nu ar fi hotărât că era timpul pentru o mică pauză taman în toiul luptei. Eram surprinsă că reușeam să rămân, totuși, în picioare.

Am sărit cât colo când s-a repezit spre mine, mi-a lovit piciorul cu al lui, răsucindu-se apoi și învărtindu-se. Însă eu l-am lovit prea devreme și manevra defensivă m-a dezechilibrat suficient de mult, încât n-am mai reușit să mă pregătesc pentru a face față loviturii lui de răspuns. M-a lovit puternic în fluierul piciorului. Cu siguranță, până a doua zi dimineață, avea să-mi apară o ditamai vânătaia. În ultima vreme, dădeam gata unguentul Icy Hot* de parc-ar fi fost cafea cu aromă de caramel, și mai multe nu.

Am căzut pe covorașul negru și am tras adânc aer în piept de câteva ori, încercând să-mi revin. Mi-am clătinat încetișor capul și mi-am frecat piciorul. Tocmai mi-o furasem de la un băiat de 13 ani și 41 de kilograme din cauza unei amintiri. Și dimineață aveam de dat un test la psihologie. Fantastic, zău așa! Abia așteptam să aflu ce-mi rezerva restul nopții.

Șuvițe de păr castaniu mi-au ieșit din coada de cal în valuri dezordonate și ude de transpirație. Mi-am coborât privirea în pământ, privind printre bucle.

— Te simți bine? m-a întrebat Derrick, instructorul meu.

I-am văzut tălpile goale îndreptându-se, ușurel, către mine. M-am rostogolit, pentru a sta cu picioarele sub mine. Mi-am trecut privirea peste restul clasei. Cei mai mulți încă exersau cu partenerii lor, dar câțiva se opriseră să se holbeze cum mă prăbușisem la podea. Ha, ha! Ditamai studenta mâncase bătaie de la un puști de gimnaziu! Care n-ar fi avut nici pe departe atât de mult succes dacă nu mi-ar fi zburat gândurile în trecut.

* Denumirea sub care este comercializată o alifie pentru calmarea rapidă a durerilor produsă de compania americană omonimă (n. tr.).

— Da, ești bine? mă întrebă cineva cu o voce îngrijorată care abia-abia ce se apropia de pubertate.

M-am sprijinit pe călcâie și m-am ridicat lent, silindu-mă să zâmbesc.

— Sunt în regulă.

Derrick era îngrijorat, lucru vădit de faptul că-și tot strângea centura neagră și buzele.

Partenerul meu de antrenament, Jessie, arăta de parcă tocmai își lovise mama cu piciorul.

— Nu eram atentă, am explicat și mi-am netezit haina care mi se răsucise în timpul exercițiului.

— Sunteți sigură? a întrebat Jessie, cu ochi mari. Nu am vrut să vă rănesc, doamnă Starling.

„Doamnă”? Ce mama...? Nu eram atât de în vârstă, încât să fiu „doamnă”! Și trecuseră deja câteva luni de când eram colegi, așa că știa cum mă cheamă.

— Jessie, știi doar că-mi poți spune Evie. Și nu-ți face griji în legătură cu asta. N-am pățit nimic.

Derrick m-a privit din cap până-n picioare, căutând să-și dea seama, chiar așa, îmbrăcată cum eram, dacă aveam vreo rană. Dacă nu cumva avea superputeri despre care nu aveam habar, eram destul de sigură că nu avea să obțină nicio informație în afara celor pe care i le spusese deja. Apoi m-am încruntat și mi-am încrucișat brațele la piept, gândindu-mă la oamenii din viața mea care aveau, într-adevăr, puteri. În urmă cu doar patru luni, mi-aș fi bătut joc de toate dezvăluirile lor paranormale, ceea ce ar fi fost o greșeală. „Da”, m-am gândit eu, dând ușor din cap și mijind ochii, „e mai bine să fii exagerat de precaut când vine vorba despre o posibilă vedere cu raze X.”

Derrick a hotărât că mi-era, într-adevăr, bine și s-a întors la restul colegilor mei, bătând din palme.

— V-ați descurcat cu toții de minune! Săptămâna viitoare, o să învățăm cum să dezarmăm un atacator!

Mi-am adunat lucrurile și le-am băgat în rucsacul meu de antrenament mov-închis. Mi-am luat jacheta neagră și groasă, marca North Face, din cuierul construit în peretele studioului de karate, am îmbrăcat-o și i-am tras bine fermoarul. M-am uitat în sus când am scos cheile din buzunarul rucsacului. Jessie mi-a zâmbit cu părere de rău și mi-a făcut cu mâna când s-a îndreptat spre ușă. I-am făcut și eu semn cu mâna și l-am urmat.

Când eram mică, îmi doream să fiu una dintre Țestoasele Ninja*. Donatello era preferatul meu. A fost de-ajuns să arunc doar o privire spre *bandana* lui mov și să aflu că-i plăcea pizza că, gata, m-am și îndrăgostit. El a devenit idolul meu și, pentru scurtă vreme, am uitat că urăsc șobolanii – și canalele.

În acea etapă, am hotărât că trebuia să învăț mișcările ninja, dacă voiam să fiu, cu adevărat, partenera lui Donatello – lucru care, la opt ani, părea un plan de viață grozav. Și, după ce părinții m-au găsit încercând să atac un copac cu bastonul bunicii, din care improvizasem un toiag de luptă, și-au dat seama că asta nu era o chestie trecătoare și că aveam nevoie de cineva cu experiență care să mă îndrume în antrenamentele mele pentru a deveni un ninja. Am interpretat îngăduința lor ca pe o afirmare a faptului că Țestoasele Ninja erau adevărate, că trăiau în canale,

* Teenage Mutant Ninja Turtles (engl.), denumirea unui grup de patru broaște-țestoase antropomorfizate care poartă numele a patru artiști italieni renascentiști (Leonardo, Donatello, Michelangelo și Rafael) și care sunt antrenate în artele marțiale de un șobolan, *sensei* Splinter. Cele patru Țestoase Ninja sunt personajele principale ale unei game de cărți BD, desene animate și chiar filme de lungmetraj (n. red.).

că ne apărau pe noi toți și că eu puteam să devin una dintre ele. Ei au văzut-o ca pe o cale de a-și proteja grădina înverzită.

În liceu, mă înscriisesem la un curs de autoapărare, dar nu pentru că îmi mai aminteam ceva despre aventurile mele ca ninja, de pe când aveam opt ani. Apoi, în urmă cu doar trei luni, după ce fusesem atacată de un Clan din Rezistența Daevos care era mai rău decât orice personaj malefic din desene animate, am hotărât că nu ar fi o idee rea să-mi pun la punct talentele de ninja. Din păcate, nu sunt multe cursuri de învățare a artelor marțiale în Gunnison, Colorado. Obsesia mea din copilărie pentru ninja durase doar câteva luni, așa că la singurul curs accesibil celor care erau la același nivel cu mine se înscrieseră deja o grămadă de copii cu vârste cuprinse între 10 și 16 ani. În secret, presupuneam că și ei fuseseră atrași de magia Țestoaselor Ninja.

Mă înscriisesem la curs ca o măsură de precauție. Deși cei din Daevos nu mă mai amenințaseră de când îi ajutasem pe Alex și pe Emil să ia sufletele celor din Clanul lui Caleb, cu aproape patru luni în urmă, prea multe întrebări pluteau încă în aer. Acum știam că sunt o Urmăritoare și aveam niște puteri destul de mișto, dar, ca să rămân în viață, nu intenționez să mă bazez pe niște puteri mistice pe care nu le înțelegeam deloc și pe care nu prea puteam să le controlez. Era important să fiu pregătită. Ultima oară, îmi pusesem toată încrederea în faptul că Alex și Emil puteau să mă protejeze. În schimb, fusesem răpită. Așa că îmi cam învățasem lecția. Nu mai voiam să cred că data viitoare o să vină cineva să mă salveze. Aș prefera să mă salvez singură.

Zăpada scârțâia zgomotos sub picioare în timp ce mă îndreptam spre Mustangul meu GT din 1966 de culoare mov-închis. Prospețimea înviorătoare a pinilor și aerul nepoluat de munte îndulceau atmosfera. În munții Colorado este frumos, dar foarte frig în luna ianuarie. Tremuram când m-am urcat în Mustang – unde nu era cu mult mai cald ca afară.

Se știe că motoarele mașinilor clasice nu sunt tocmai celebre pentru capacitatea lor de a fi pornite – și de a continua să funcționeze – atunci când este foarte rece afară. Nu voiam să mi se oprească motorul la primul stop, așa că am stat câteva minute și l-am lăsat să se încălzească, gândindu-mă la scena pe care mi-o amintisem. Așadar Cassandra aceea din trecut, încarnarea mea, fusese ducasă. Una care se duela și se lupta. Citișem suficiente romane istorice de dragoste, așa că știam că asta ar fi provocat un scandal destul de mare. Domnișoarele nu se duelau și, în mod sigur, nu se luptau. Dacă ar fi aflat cineva, societatea m-ar fi ostracizat complet. Emil probabil că mă ajutase să păstrez secretul, ceea ce însemna că îmi acceptase firea independentă chiar și atunci. M-am întrebat dacă Alex știuse despre antrenamentele lui Emil și ale Cassandrei. Cumva, mă îndoiam. Dacă ar fi știut, s-ar fi înfuriat până peste poate.

Alex Night este Protectorul sufletului meu din Societatea Amaranthine. Emil Stone se preface c-ar fi doar un membru al unui Clan al Rezistenței Daevos care îmi vânează sufletul, dar, în realitate, și el mă protejează. L-am ales pe unul din ei acum 250 de ani, într-o altă viață din care-mi amintesc doar niște frânturi și este doar o chestiune de timp până voi fi nevoită să aleg din nou. Viața mea este tare complicată!

Nu era prima dată când retrăiam un moment dintr-o viață anterioară și, cu siguranță, nu avea să fie ultima. Mai nou, mi se întâmpla tot mai frecvent – și nu povestisem încă nimănui despre asta. Știam că, probabil, Alex și Emil s-ar fi supărat, dar, în lumea asta ciudată în care ei doi știau totul despre mine și despre trecutul meu, iar eu nu știam mai nimic, întoarcerile neașteptate în trecut îmi aparțineau doar mie. Erau amintiri. Erau amintirile mele dintr-o altă viață. Și erau personale.

Cu toate acestea, ar fi fost frumos ca aceste flashbackuri, aceste memorii, să fi fost însoțite și de un avertisment. Încă

și mai frumos ar fi fost să le pot programa, cumva, apariția. Până acum, întoarcerile în trecut fuseseră sporadice și nu putusem deloc să declanșez anumite amintiri. Seara asta îmi dovedise de minune că nu puteam controla nici clipa în care hotărau să apară. Am pornit radiatorul, am verificat temperatura – în sfârșit, era cald! – și m-am întrebat dacă pot să fac ceva pentru ca episoadele astea să nu mai fie atât de aleatorii.

Am mărit o dată turația motorului, ca să reglez carburatorul. Zgomotul strident a încetat imediat. Vuietul a fost înlocuit de hârâitul profund marcă a Detroitului cu care eram obișnuită, anunțându-mă că motorul se încălzise suficient, încât să pornesc mașina. Am setat radiatorul pe „dezgheț”, apoi am băgat în viteză și am condus spre casă pe străzile alunecoase.

Când am intrat pe o stradă laterală cam la trei cvartale distanță de locuința mea, am dat peste un petic de gheață. Înainte să apuc să reacționez, am început să alunec. Partea din spate a luat-o spre dreapta, greutatea mașinii mele clasice conferind și mai multă forță inerției. Am tras de volan spre dreapta, în direcția în care derapam deja. Asta a împiedicat Mustangul să se rotească în mod complet, dar nu prea aveam spațiu de manevră, așa că nu am putut să îl redresez înainte să opresc brusc în fața unui nămete înalt de un metru și jumătate. În Gunnison, troienele reprezintă versiunea locală a barelor de protecție care, în sălile de bowling, împiedică mingiile să iasă de pe pistă, căci nămeții împiedică mașinile să intre, învârtindu-se, direct în case. M-am aplecat, să mă uit la arțarul imens și încărcat de zăpadă care atârna peste mașina mea. Și el fusese protejat de zidul de zăpadă și nu părea că vrea să cadă peste mine.

Mi-am desprins cu greu degetele de pe volanul pe care îl strânseseră atât de tare, încât se albiseră în timp ce am analizat situația. Nu erau mașini parcate pe stradă – majoritatea oamenilor din Gunnison sunt prudenți. Cu excepția troianului, nu

loviseam nimic și m-am felicitat pentru asta. Mi-am întins gâtul, să mă uit dintr-o parte în alta. Aveam să rămân înțepenită a doua zi pentru că fusesem atât de încordată când loviseam mormanul și nu din vreo altă cauză. Am tras adânc aer în piept și mi-am scos mânușile din buzunar, să pot coborî și evalua stricăciunile.

De vreme ce Gunnison este un oraș montan, locuitorii săi trebuie să fie atenți să înlăture gheața și zăpada de pe drumuri. Problema o reprezentase ninsoarea din ziua precedentă. Cu toate că străzile erau relativ curate în timpul zilei, soarele topise tot omătul care mai rămăsese pe șosea. Când temperatura scăzuse după apus, zăpada topită se transformase în gheață. O mare parte era ușor de văzut, dar, pe alocuri, mai dădeai și peste câte-un strat de gheață neagră, ca acela pe care tocmai alunecasem.

Din cauza conducerii Mustangului pe timp de iarnă se iscase o ceartă. Alex părea să creadă că nu putea să mă protejeze prea bine dacă eram moartă și a susținut că moartea ar fi fost inevitabilă dacă mi-aș fi condus Mustangul pe zăpadă. Dar asta numai pentru că e genul de persoană care reacționează în mod exagerat și se gândește doar la cele mai groaznice scenarii. Având în vedere disprețul lui Alex față de mașina mea, în general, am știut că o să ne certăm și mi-am promis că nu aveam să recurg la injurii. Cearta a început destul de inocent, dar a alunecat repede în zona dificilă, a încăpățănării maxime – cum îi spun eu – o chestie de care amândoi dăm dovadă, numai că Alex pare să mi-o exacerbeze pe a mea, iar eu pe a lui.

Alex mi-a spus că are destule vehicule cu tracțiune integrală și bine echipate pe care aș putea să le folosesc. I-am răspuns că, dacă aș fi vrut o mașină lipsită de personalitate, mi-aș fi cumpărat una ca a lui de la bun început. Mi-a replicat că, spre deosebire de Mustangul meu, mașinile lui nu m-ar ucide. I-am răspuns că măcar a mea era fabricată din metal, iar nu

din plastic. El s-a încruntat. Eu i-am aruncat o privire urâtă. Amândoi am tăcut. Nu m-ar fi ajutat cu nimic faptul că plecasem grăbită în seara asta, așa că am sperat că nu mă urmărea cu inelul său magic. Nu mă simțeam în stare să mă cert.

Mi-am pus mânușile și am deschis portiera. Speram să pot să ies din mormanul de zăpadă. Tracțiunea pe spate este destul de groaznică, dar să încerci s-o folosești în marșarier e ca și cum ai fi o furnicuță care încearcă să mute un dovieac. Un ditamai dovieacul. Dacă aș fi putut obține cât de cât o oarecare aderență a roților, totul ar fi fost în regulă. Mașina se învârtise, lovind nămetele dintr-o parte, așa că numai bucata din dreapta a barei de protecție absorbise șocul și părea un pic îndoită, dar probabil că puteam să o repar și singură. Trebuia să o verific odată ajunsă acasă. Am ocolit mașina, să văd dacă este avariata. În rest, totul părea în regulă. Când am ajuns în spatele Mustangului, m-am uit la stradă, să-mi dau seama dacă aș putea să ies cu spatele. Porțiuni de gheață acopereau drumul, dar nu suficient încât să nu văd trotuarul.

Am deschis portbagajul și am luat o pungă cu sare. Am crescut în Montana, unde iarna vremea este la fel de rea ca în Gunnison. Păstrezi pungi cu sare în portbagaj pentru ca greutatea suplimentară să mă ajute să controlez mai bine mașina pe zăpadă și pentru situații ca aceea din seara asta, când alunec și trebuie să folosesc sarea pentru a obține o oarecare aderență. Am presărat câțiva pumni de sare în spatele tuturor roților, pentru ca gheața să se topească și pentru ca niciun cauciuc să nu mai alunece atunci când aveam să dau cu spatele. M-am aplecat să iau punga cu sare și mirosul înțepător de vopsea proaspătă m-a lovit din senin. Am strâmbat din nas. Ciudat! Probabil cineva renova și folosea o vopsea cu un miros puternic. Am pus punga cu sare înapoi în portbagaj. Zona din jurul meu

era luminată de un felinar stradal. Și atunci am văzut-o: era o umbră neagră, încețoșată.

S-a întâmplat atât de repede, că am avut nevoie de un minut pentru a-mi da seama că umbra țăsnise de lângă copacul din spatele mormanului de zăpadă – un copac aflat la o distanță de mai puțin de trei metri de mine – în partea laterală a casei din cărămizi roșii de care m-aș fi izbit, dacă nu aș fi avut „bara de protecție” din zăpadă.

Inima a început să-mi bată cu putere când am închis portbagajul cu un pocnet. Practic, am patinat din spatele Mustangului până la portiera pe care am închis-o și am blocat-o, uitându-mă apoi cu atenție la copaci și de jur-împrejur.

Umbra se mișcase atât de repede, încât m-am întrebat dacă văzusem, totuși, cu adevărat ceva. În ultima vreme, îmi era tot mai dificil să fac diferența între realitate și imaginație, și amintiri. Însă inima tot îmi bătea nebunește, iar instinctul îmi spunea că în spatele copacului se aflase ceva. Tremuram când am pornit motorul, iar mirosul strident de ulei și benzină a început să se ridice în aer. În gândul meu, m-am rugat oricărei Zeițe s-ar fi întâmplat să mă asculte și am sperat că Mustangul meu o să se miște. Am avut nevoie de toată voința să nu apăs pedala de accelerație până la podea și să scap, astfel, de orice chestie nepământeană care m-ar fi urmărit.

Am pus schimbătorul de viteze în marșarier, apoi am apăsat încetișor pedala de accelerație. Am fost ușurată când mașina s-a mișcat înapoi fără ca roțile să patineze sau să se blocheze pe gheață. Am băgat apoi în viteză.

Am ieșit din cartier și am răsuflat prelung. Nu era prima dată când văzusem o astfel de umbră. Și aveam sentimentul că nu va fi nici ultima.